

CHƯƠNG 2

Chung Khả Tuệ đứng trước gương, kỹ lưỡng ngắm soi mình.

Nàng có một mái tóc mềm mịn đen bóng, vừa xõa ngang vai, trong sáng và phiêu dạt. Lông mày nàng thanh tú, mắt to mà sáng, lông mi dài Mũi nàng không cao, mà xinh xắn ưa nhìn, môi hơi mỏng, khóe môi hơi cong lên, có phần bướng bỉnh. Thân hình không cao, đó là điều nàng lấy làm tiếc nhất. Bà nội vẫn cứ nói, còn nhỏ, còn sẽ cao thêm. Nhưng, nàng biết, đã mười tám tuổi rồi, nàng từ mười sáu tuổi trở đi, không cao thêm được một phân!

Mười tám tuổi! Mười tám tuổi là lứa tuổi đẹp đẽ, phải không vậy Nàng đứng trước gương nhướn lông mày lên, tròng mắt đưa đầy Nàng mặc một chiếc áo len màu hồng nhạt rộng eo rất hợp thời trang, có hai túi vải đằng trước, có thể thọc hai tay vào Một chiếc váy màu hồng nhạt bó sát người bằng nhung kẻ, làm nổi bật đôi chân nàng thon dài mà cân xứng. Nàng khẽ xoay chuyển thân hình mình trước gương và nàng rất hài lòng về mình. Từ nhỏ nàng đã biết mình xinh đẹp, cả nhà đều khen nàng xinh đẹp, có một dung mạo trời ban cho là vận may của nàng. Nàng từ kiêu ngạo vì dung mạo của mình, mãi đến khi Hạ Phấn Vân lọt vào nhà nàng, vào thế giới của nàng, nàng mới bỗng nhiên hiểu được một điều hai chữ mỹ lệ bao gồm quá nhiều cái: phong độ, dáng dấp, ăn nói, khí chất, thậm chí tư tưởng, học vấn, chiều sâu, tình cảm... đều ở bên trong. Nàng đuổi không kịp Phấn Vân. Phấn Vân là một phụ nữ mà, Chung Khả Tuệ, chỉ là một đứa trẻ!

Nàng đối với Phấn Vân có phần sùng bái, tuy nàng không để lộ ra Nàng sùng bái cái trang nhã của Phấn Vân, cái trầm tĩnh của Phấn Vân, cái nền nếp của Phấn Vân, cái dịu dàng của Phấn Vân... Nàng lảng lảng nhìn trộm Phấn Vân, cái đó muốn học cũng không nổi, một cái đẹp sâu kín bẩm sinh. Chính cái đẹp ấy đã tóm bắt được chú Ba! Chú Ba, người đàn ông kiêu ngạo ấy Người đàn ông trong những người đàn ông, từng đánh cuộc không có một người đàn bà nào sẽ tóm bắt được ông. Kết quả vẫn cúi đầu khuất phục trước Phấn Vân. Nào chủ nghĩa độc thân, nào suốt đời không lấy vợ gì gì đều bay sạch. Kết quả thì sao... kết quả là chuyện bất ngờ không sao lường nổi! Là bi kịch thâm nhất của đời người! Chú Ba, Chú Ba, chú Ba... Nàng trừng mắt nhìn gương, bỗng quay người, đừng nghĩ đến chú Ba nữa Hôm nay mặt trời đã hiện ra Hôm nay là một ngày tốt đẹp. Tối hôm nay phải đi tham gia vũ hội ở nhà họ Tô Tô Bội Bội mừng sinh nhật mười chín tuổi, cô ta nói phải mở một vũ hội disco

Disco! Khả Tuệ mê disco biết bao! Mê đến nỗi sắp biến thành một căn bệnh. Nàng không ngăn nổi chạy đến trước máy hát, đặt vào một đĩa hát, thân hình nhảy múa theo với âm nhạc. Nàng biết mình nhảy giỏi, nàng định trở tài trong

vũ hội sinh nhật của Tô Bội Bội Chỉ là, bạn nhảy của mình quá tội Từ Đại Vĩ nhảy giống như là con tinh tinh lớn rút gân vậy!

Nhớ đến Từ Đại Vĩ nàng lại buồn bực. Ba, má, bà nội đều thích Từ Đại Vĩ, nàng lại cứ thấy anh ta có phần đàn độn, cái nàng chịu không nổi hơn cả là đàn độn. Bình thường chậm chạp cũng được đi, khiêu vũ giống như con tinh tinh rút gân cũng không phải là khuyết điểm lớn nhất không thể tha thứ; chỉ dựa vào một khuyết điểm đàn độn, nên nàng "gạt Từ Đại Vĩ ra ngoài cuộc".

Bài hát chấm dứt, nàng dừng lại cảm thấy người nóng lên. Nàng tắt máy hát, nhìn đồng hồ, đã gần năm giờ, mặt trời đã gác núi, tối nay đã hẹn đến nhà họ Tô ăn cơm tự phục vụ lấy Anh chàng Từ Đại Vĩ chết tiệt sao đến giờ còn chưa tới đón nàng, mọi người đã thỏa thuận trước phải đến sớm. Từ Đại Vĩ vẫn cứ là Từ Đại Vĩ, Việc gì cũng đều chậm chạp...

Dưới lầu chuông cửa reo, nàng lắng tai nghe, hẳn là Từ Đại Vĩ đến. Dưới lầu xôn xao, tiếng của bà, tiếng ba, má... Nàng chộp lấy cái xác nhỏ trên giường, và quà tặng đã gói kỹ để mừng sinh nhật Tô Bội Bội Mở cửa phòng, nàng thoăn thoắt xuống lầu

Mới đến cầu thang, nàng đã nghe tiếng chó con kêu Sao thế? Trong nhà có một con chó con? Nàng tò mò nhìn, lập tức thấy Phấn Vân mặc toàn đồ đen, đang ngồi trong xô pha, trong lòng ôm chặt một con chó nhỏ trắng như tuyết. Con chó ấy lông dài toàn thân xoa phủ đầy đầu, che lấy cả con mắt, lông mượt mà thật dễ thương. Nàng nghe thấy bà nội đang nói:

-... Trong nhà toàn là thảm, chó con vẫn cứ là chó con, ăn uống phóng uế, làm bẩn thì ai dọn, u Hà đã đủ bận rồi...

- Con sẽ huấn luyện nó! - Phấn Vân khẽ nói, trong tiếng nói hình như có một chút gì như là suy sụp trầm uất. Khả Tuệ nhìn Phấn Vân, suy sụp ấy, cái suy sụp gần như là chơi vơi chơi vơi Từ sau khi chú Ba xảy ra sự cố, nàng như là như vậy, suy sụp, lạc lõng, ưu uất, trầm mặc.... không có sinh khí. Hiện giờ, ánh mắt nàng nhìn con chó nhỏ, là nét dịu dàng duy nhất gần đây Phấn Vân lộ ra Không biết sao, Khả Tuệ bị cái dịu dàng ấy lay động. Nàng nhanh nhẹn chạy đến muốn giúp đỡ Phấn Vân một tay, nếu không, bà nội có tính ưa sạch sẽ quyết sẽ không thu nạp con chó nhỏ đó.

- Trời ơi - Khả Tuệ kêu lên, thò tay chạm nhẹ đám lông trắng - Con chó con dễ thương biết bao! Thím kiếm từ đâu về đây

- Mua đấy - Phấn Vân nói, nhìn bà nội - Má, con sẽ trông coi nó, tắm rửa, chải lông, cho nó uống sữa, huấn luyện nó... Má, để cho con giữ lại được không?

- úi chà! - Khả Tuệ vuốt ve con chó, kêu lên một hồi - úi cha! Hai mắt đen đẹp quá! úi cha, cái mũi nhỏ đẹp quá! Xinh thật! Ô, bà ơi! Chúng ta giữ nó lại, cháu giúp thím Ba chăm sóc nó! Bà à! chúng ta giữ nó lại, cháu thích nó!

- Khả Tuệ! - Mẹ của Khả Tuệ... Thuý Vi... đang ngồi trong xô pha, vắt xô một chiếc khăn quàng dài gọi tên nàng - Mà đừng hùa theo, nuôi chó có cái phiền phức của nuôi chó.

- Má! Má cũng đừng ngả theo bà bỏ phiếu phản đối, nuôi chó có cái thú vui của nuôi chó!

- Giữ ý một chút, con ranh! - Chung Văn Mục... cha của Khả Tuệ... từ đằng sau xô pha vòng lại, dùng tờ báo buổi chiều cuộn thành một cuộn trên tay gõ lên đầu Khả Tuệ - Mà càng ngày càng không biết trên dưới gì cả. Việc trong nhà, bà là chủ.

Khả Tuệ tròn tròn mắt, ngây thơ nhìn cha:

- Không cho phép nuôi chó ừ

- Không cho phép - Chung Văn Mục nói

- Thế thì con là một con rối - Khả Tuệ giơ cánh tay ra, lò cò "nhảy" đến trước mặt bà, trong động tác đầy nhịp điệu vũ đạo Nàng từ nhỏ đã có thiên tài vũ đạo và biểu diễn. Nàng nhanh nhẹn dừng lại trước mặt bà, giống như con rối từ từ di động, xoay chuyển, sau đó quay lưng lại nói với bà: - Xin bà giúp cháu, trên lưng cháu có cái công tắc đinh ốc, nhờ bà vặn dây cót một cái, xoay chặt, con rối sắp không động được nữa rồi!

Bà đẩy đẩy cái kính lão, cười Dùng tay vỗ lên bả vai Khả Tuệ, bà thương yêu thở dài nói:

- Thật hết cách với con ranh con này! Thôi được, chúng ta nuôi con chó này! Mà phải chịu trách nhiệm với tao, làm bản phẩm là tao đánh mày!

- Cám ơn bà! - Khả Tuệ quay người lại, ôm lấy bà nội Bà đẩy nàng ra, nhìn kỹ Khả Tuệ.

- Trang điểm đẹp thế này, định làm gì? Trên người có mùi hương gì thế?

- Nha Phiến.

- Cái gì? - Bà dỏng tai lên.

- Nha Phiến ạ! - Khả Tuệ cười vang, sà đến bên cạnh Phần Vân - Thím Ba, thím nói cho bà biết, nha phiến là cái gì, vẫn là cái mà thím lần đầu ở âu Châu về cho cháu ấy!

âu Châu! Lòng Phấn Vân lại trầm xuống, đau quặn một hồi Nàng ngẩng đầu lên nói khẽ một câu:

- Nha phiến là một thứ nước hoa nổi tiếng mới xuất phẩm.

- Nước hoa lại gọi thứ tên kỳ quái ấy ử - Bà không hài lòng đẩy đẩy kính - Rồi mai đây ta sẽ nhìn thấy túi thuốc lào đều sẽ biến thành vật phẩm trang sức hết!

- Cái đó có thật đấy - Chung Văn Mục tiếp lời - Con chính mắt nhìn thấy nhà một người ngoại quốc ở Dương Minh Sơn đặt điều thuốc lào trên lò làm vật trưng bày, cho là nghệ thuật phẩm! Ngay cả hải thoa hoa ba tác sen vàng ngày trước của Trung Quốc, đều coi là của báu, đặt ở cùng một chỗ.

- Đó là sỉ nhục - Khả Tuệ nhảy lên, gân cổ la - Ba, ba nên ném y vào thùng rác đi Ba nên nói với nhà người ngoại quốc ấy, Trung Quốc có nền nghệ thuật đích thực... Dẫn y đến Viện bảo tàng Cổ cung đi! Đúng, y cần đến Viện bảo tàng Cổ cung, tìm hiểu văn hóa Trung Quốc...

Văn Mục nhìn con, mỉm cười Mắt ông ta đen sâu thông minh. Đó là đặc trưng của nhà họ Chung, Văn Tiêu cũng có đôi mắt đẹp như vậy ông ta nhìn con, mắt lại liếc về phía Phấn Vân. Phấn Vân khẽ khàng đứng lên, không bị chú ý, ôm con chó con vào nhà bếp. Lập tức, trong nhà bếp có tiếng pha sữa bò, tiếng chén đĩa, và tiếng gọi khẽ êm dịu của Phấn Vân:

- Ni Ni, lại uống sữa bò! Ni Ni, xem cái tướng tham ăn của mày kìa!

Ni Ni Tên quái quỷ gì thế? Luồng suy nghĩ của Văn Mục chuyển về phía con gái:

- Con có nhiều ý kiến, con khẳng khái hiên ngang, nhưng cái bôi trên người con lại là nước hoa nha phiến.

- Ủa, - Khả Tuệ sừng sốt - Cái đó lại khác. Tên nước hoa phải mới lạ, mới khiến được người ta chú ý... - Nàng cũng nghe thấy tiếng của Phấn Vân. - Nói đến tên, con chó ấy của thím Ba lại gọi là "Ni Ni" đủ đặc biệt rồi, mai đây lại nuôi một con nữa, có thể lấy tên là "Ta Ta". Ba, con kể ba nghe, con có một bạn đồng học họ Cổ tên Quái, ba có tin không?

- Tin. - Văn Mục gật đầu - Cô ta và con đúng là chị em kết nghĩa Chưa biết chừng, con còn có bạn đồng học họ Tam tên Bát, họ Tiêu tên Sửu, họ...

- Ba không tin à! - Khả Tuệ nhún vai, nhìn nghiêng cha - Ba cho là con nói chuyện để cười hay sao! Trong lớp con còn có một nam sinh họ Lão, anh ta nói mai đây có con, sẽ đặt cho nó cái tên "Gia", thế thì mọi người đều sẽ gọi con anh ta là Lão Gia Con hỏi anh ta, sao anh lại gọi con như thế, anh ta liền đờ

người ra Vì thế bạn bè cả lớp chúng con đều gọi vị học họ Lão đó là "Lão Bản Ngưu"... Ha Ha! - Nàng ngây thơ cười gập cả lưng - Ha Ha! Buồn cười không? Ha ha...

Một hồi chuông cửa, cắt đứt tiếng cười nói riu rít của Khả Tuệ. Nàng lảng tai nghe Vú Hà đi mở cửa Ra về nghiêm túc, nàng nói:

- Người anh em kết nghĩa của Lão Bản Ngưu đã đến.

- Ai thế? - Bà không hiểu, liền hỏi

- Từ Đại Vĩ! Anh ấy đến đón con! Con đi đây! - Nàng túm lấy xác và tặng phẩm trên bàn. - Bà, ba má, thím Ba, vú Hà, Ni Ni, chào cả nhà! Con đi tham gia vũ hội Nhà không phải chờ cửa con, con có chìa khoá Cuộc vũ hội này sẽ không tan sớm lắm đâu

- Không cho phép về nhà quá trễ! - Văn Mục la lên.

- Không cho phép? - Khả Tuệ lại làm một tư thế "con rôi", cười nheo với cha - Ba, mấy chữ ấy ba dùng quá nhiều, mỗi lần đều lãng phí mà còn ảnh hưởng đến tình cảm cha con, ba tội gì phải thế? Bye!

Nàng lao về phía cổng. Trong vườn hoa, Từ Đại Vĩ đứng trên con đường nhỏ lát đá, đang ngẩng đầu cái cổ dài ngóng. Nhìn thấy Khả Tuệ, anh lập tức cười như hồi hận.

- Xin lỗi, đến trễ nửa tiếng!

- Cái gì, mới nửa tiếng ử - Khả Tuệ tròn tròn mắt, làm ra vẻ hốt hoảng nói - Chà chà! Quả là vĩ đại! Tôi cho rằng anh ít nhất cũng trễ đến một tiếng!

- Thôi thôi, bớt chế giễu người ta đi, tiểu thư! - Từ Đại Vĩ cười Anh đeo đôi kính gọng vàng, bề ngoài nhã nhặn lịch sự, quyết không "đàn độn" như Khả Tuệ hình dung. Kỳ thực, anh ta khá ưu tú. Anh cùng Khả Tuệ là đồng học, nhưng Khả Tuệ mới học năm thứ nhất đại học, anh đã năm thứ tư, Khả Tuệ ở khoa Văn, anh ở khoa Công học. Tính anh đàng hoàng thư thả, Khả Tuệ trái hẳn lại, là người hấp tấp, hai người tụ lại với nhau, thì khó tránh khỏi cãi cọ. - Tôi đến trễ có nguyên nhân - Anh chậm chạp nói

- Có nguyên nhân? Nguyên nhân quái quỷ gì? Anh lần nào cũng có nguyên nhân!

- Lần này là thật - Từ Đại Vĩ nghiêm túc gật đầu - Thoạt đầu là, Tô Bội Bội nói con gái quá ít, con trai quá nhiều, tôi đi kiếm.

- Anh đi kiếm - Khả Tuệ lại xéch lông mày lên - Con gái, anh quen vẫn là không ít!

- Đương nhiên, tôi có ba em gái, hai chị gái, bè bạn của họ nữa

- Thôi! Bớt nói nhảm đi! Còn gì nữa

- Họ không có ban nhạc! Dùng đĩa hát quá yếu Cho nên tôi đi mời ban nhạc "Người Ai Cập" ở khoa Y học chúng tôi

- "Người Ai Cập" - Khả Tuệ không thở nổi, đôi má đỏ bừng - Anh mời được ừ - Nàng nín thở hỏi

- Đương nhiên mời được.

- Từng người một ừ

- Đương nhiên từng người một.

- Bao gồm cả Cao Hàn ừ

- Không chỉ Cao Hàn, em Cao Hàn là Cao Vọng cũng đến. Hai anh em họ song ca, cô biết đấy, đúng là tuyệt vời

Khả Tuệ vui mừng nắm ngay lấy cánh tay Từ Đại Vĩ cố nén lại sự tức giận. Nàng kéo anh chạy ra khỏi vườn hoa miệng không ngớt nói:

- Thế thì chúng ta đi nhanh đi, còn đợi gì? Đi thôi đi thôi!

- Khả Tuệ! - Một tiếng nói dịu dàng vang lên đằng sau nàng.

Nàng quay đầu lại Phấn Vân đang vịn khuôn cửa, đứng ở bậc thềm cổng, lặng lẽ chăm chú nhìn nàng. ánh mắt Phấn Vân dịu dàng, chứa đầy tình cảm. Phấn Vân ôn Tồn nói:

- Cảm ơn cháu, Khả Tuệ.

Khả Tuệ sững sờ, cảm ơn gì nhi? à, con chó nhỏ ấy! Trong niềm vui mừng "Người Ai Cập" sắp đến, nàng đúng là quên mất con chó nhỏ không đáng kể ấy. Nàng lắc lắc đầu, cười cười Nhìn Phấn Vân, bỗng nhiên nàng lại nhìn thấy Phấn Vân toàn thân như vầng u ám mệnh mang tựa sương mù. Nàng lại nhìn thấy sự suy sụp, lạc lõng và tuyệt vọng của Phấn Vân. Phấn Vân đứng ở đây, một tấm áo đen, tóc dài rủ xuống lưng, trên khuôn mặt trắng trẻo là nét thanh xuân đã bị nghiền nát. Hai năm trước, một chiếc xe hơi đã nghiền nát chú Ba, cũng đồng thời nghiền nát tuổi thanh xuân của Phấn Vân. Chú Ba chết, nỗi đau buồn của cả nhà gộp lại không nhiều bằng của một mình Phấn Vân, bởi vì đối với mỗi một người trong nhà, chú Ba chỉ là một bộ phận, còn với Phấn Vân, chú Ba là toàn

bộ của nàng. Khả Tuệ ngẩng đầu, ngậy người nhìn Phấn Vân. Nàng đẹp biết bao, trẻ trung biết bao! Đôi mắt long lanh như nước ấy, vẻ dịu dàng như mộng ấy Chú Ba xương đã lạnh, Hạ Phấn Vân ơi, Hạ Phấn Vân, thím không lớn hơn cháu bao nhiêu tuổi, thím hà tất muốn chôn tuổi xuân theo làm gì!

Bỗng nhiên, nàng buông Từ Đại Vĩ ra, cái tính hay xúc động của nàng lại nổi lên. Nàng xông đến trước mặt Phấn Vân, nồng nhiệt nắm lấy tay Phấn Vân, nồng nhiệt nói:

- Nghe cháu nói, thím đi cùng với chúng cháu đi!

- Cái gì? - Phấn Vân ngạc nhiên - Đi đâu

- Vũ hội! - Khả Tuệ kêu lên - Đi nhảy disco! Thím ở nhà cũng không có việc gì làm, tại sao không đi cùng chúng cháu Thím biết không chúng cháu cũng đã mời Hạ Thiên Vân.

- à - Phấn Vân mỉm cười yếu ớt, nét cười ảm đạm nhẹ lướt như trôi nổi trong sắc chiều - Cảm ơn cháu, thím không đi

- Đi, đi! thím phải đi - Khả Tuệ càng thêm nồng nhiệt - Đi thoa chút nước hoa... Đi, đi! Thím Ba, thím biết thời đại của chúng ta là thời đại nào không? Chúng cháu nhảy disco, chúng cháu hát dân ca, chúng cháu có ban nhạc tên Người Ai Cập, thím đã nghe thấy chưa Rất có tiếng, rất có tiếng, thím đi hỏi Thiên Vân nhất định biết! Thím phải đi! Thím Ba, đi nghe họ hát, đi khiêu vũ, thím sẽ không đau buồn như thế nữa! Xin thím đừng... - Nàng nói một hơi đến đây, cái câu đã nén lâu trong họng không chịu nổi bỗng vọt ra khỏi miệng - đừng diễn cái vai trò quả phụ nữa! Thím mới hăm tư tuổi Thím nên quên chú Ba, đi giao du với bạn trai đi!

Phấn Vân tựa như bị vụt một gậy, nàng lếch thếch lùi lại sau, dùng tay nắm chặt khuôn cửa, nàng mở to mắt nhìn khuôn mặt trẻ trung của Khả Tuệ. Nàng cảm động, cảm động đến nỗi tim đập gấp, mắt cũng nóng lên. Nàng cắn môi, Khả Tuệ ơi Khả Tuệ, cháu quả có lòng tốt, quả là lương thiện. Nhưng, cháu không hiểu tình yêu, không hiểu sự chơi với của tuyệt vọng cùng cực, thứ đau khổ không nguôi lạnh, không còn sinh khí. Cháu còn trẻ quá, cháu không hiểu

- Khả Tuệ - Nàng lầm bầm nói - Thím không đi! Thím không thể đi! Thím quả thật không... không muốn đi!

- Tại sao Tại sao - Khả Tuệ la lên - Thím tại sao phải chôn vùi niềm vui của thím? Tại sao phải...

- Không tại sao cả. - Nàng ngắt lời Khả Tuệ, giọng xa vắng - Thím không "chôn vùi" niềm vui, thím "mất đi" niềm vui của thím, ý nghĩa của hai cái đó không giống nhau

- Thế thì tìm về đi! Tìm về cái đã mất đi! - Khả Tuệ vẫn xúc động la lên.

- Được rồi, - Nàng nhẩn nại cắn chặt răng - Đi tìm về, Khả Tuệ, cháu đi tìm chú Ba của cháu về!

Khả Tuệ há miệng, không biết trả lời thế nào Sau đó, nàng buồn bã lắc đầu, biết mình làm một việc rất ngu xuẩn rất vô ý thức. Khả Tuệ không nói nữa, quay người, nàng kéo Từ Đại Vĩ đang đứng bên ngậy người nhìn, đi xuyên qua vườn hoa, ra cổng.

Phấn Vân vẫn đứng bên cửa Trời tối dần. Trong vườn hoa, những cây nguyệt quý, những cây hoa râm bụt, những cây đông thanh... đều trở thành tối lờ mờ. Nàng nhìn khu vườn tràn đầy bóng tối Nàng không muốn đi về phòng khách đèn sáng tung bừng. Nàng đứng như vậy, trong lòng cơ hồ trống rỗng, cơ hồ không có ý nghĩ gì.

- Thấy không? Lời Khả Tuệ tuy có phần trẻ con, nhưng lại rất có lý lẽ!

Nàng nghe thấy một tiếng nói đang nói với nàng, tiếng trầm thấp của một người đàn ông, tim nàng không ngăn nổi đập mạnh. Văn Tiêu ở Anh ở đây ử Nàng nhanh chóng quay đầu, muốn nắm giữ lấy tiếng nói ấy, và nàng phát hiện, Văn Mục đang đứng bên cạnh nàng, trong tay là con chó nhỏ lông trắng của nàng. Tim nàng chìm vào đáy đất, ánh mắt tối đi Tiếng nói của anh em họ quá thật giống nhau

- Vào đi! - Văn Mục nói - Ngoài cửa rất lạnh, gió to lắm đấy!

Nàng quay người đi vào nhà.

Văn Mục đưa cho nàng con chó nhỏ.

- Ấm lên lâu đi! - ông thấp giọng nói - Vừa rồi nó đã gây họa trên thảm. Cần thận má nhìn thấy lại mắng cho đấy

Nàng đỡ lấy con chó nhỏ, gật đầu thềm cảm ơn ông.

- Thím gọi nó tên gì - Văn Mục tò mò hỏi - Nị Nị phải không?

- Là Ni Ni - Nàng nói khẽ, muốn giải thích về hai chữ này, nhớ đến Uy Ni Tư, nhớ đến sông đào cầu nhỏ, nhớ đến "gondora", nhưng nàng kìm lại lời giả thích phức tạp, bằng một câu đơn giản - Ni như trong Ni cộ

- à! - Văn Mục sững sờ.

Nàng ôm Ni Ni, từng bước một lết lên lầu